

Traineren voor een medaille, dobbelen om goud

DAVID ROMIJN

Boutin. Fontana. Shim. Choi. Ze keek om zich heen en Suzanne Schulting was vooral trots dat ze tussen vier wereldtoppers 'mocht' rijden. Met grote ogen en tien gestrekte vingers van ongeloof komt ze 89 seconden later als winnaar van de 1.000 meter over de streep.

Sporters, coaches en media plaatsen goud graag in perspectief van gedane arbeid en gemaakte keuzes. Het behalen van de hoogste trede wordt vaak verklaard met een eindeloze optelsom van details. Tien jaar lang duizend keer het goede doen, is goud. Dat is slechts deels waar. Nederland behaalde sinds de start van de Olympische Spelen 425 medailles,

132 daarvan waren goud. Dat is 31 procent. Vergelijkbaar met de verwachte uitkomst als je 425 keer een dobbelsteen gooit met de zijdes goud, zilver en brons. Komt het feit dat we niet bovengemiddeld veel winnaars afleveren misschien door onze veronderstelde zesjescultuur of gemakzucht? Of dat 'we' al een huldinging door de grachten houden voor een tweede plaats?

Nee, dat ons land volstrekt gemiddeld scoort in de verdeling goud, zilver en brons, is geen gevolg van de volksaard. Nederland is namelijk allesbehalve uniek als het gaat om de kleur van de medailleoogst. Sinds de eerste Spelen, in 1896 in Athene, wonnen 38 landen meer dan honderd medailles. Al deze landen haalden

minimaal voor een kwart en maximaal voor 45 procent goud. Turken en Nieuw-Zeelanders haalden iets vaker goud, Brazilianen en Oekraïners wat vaker brons. Over een paar cycli zullen ook die landen naar elkaar gegroeid zijn.

Schultings ongelooflijke prestatie was dus dat ze in Pyeongchang twee keer bij de beste vier reed. In een wereldsport. De medailledobbelsteen gunde haar vervolgens goud en brons. ●